

Sygn. akt *IX C 378/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Sawko

Protokolant: Karolina Poturaj

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.**

przeciwko **H. M. (1)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego **H. M. (1)** na rzecz powoda **(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.** kwotę 13.330,76 (trzynaście tysięcy trzysta trzydzieści 76/100) złotych z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 1.782,59 złotych od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 715,75 (siedemset piętnaście 75/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.
2. W pozostałej części postępowanie umarza.

Sygn. akt *IX C 378/15*

UZASADNIENIE

Powód **(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.** domagał się zasądzenia od pozwanego H. M. (1) kwoty 13.348,50 zł z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 1.782,59 złotych od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż na dochodzone roszczenie składa się należność w postaci kapitału niespłaconego kredytu w wysokości 1.782,59 zł, odsetki umowne (wynagrodzenie liczone od kapitału niewymagalnego) w wysokości 1.285,63 złotych, odsetki karne (odsetki za opóźnienie w płatności liczone od kapitału wymagalnego) w wysokości 10.280,28 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty kapitału według zmiennej stopy procentowej.

Powód wywodził, iż dochodzona wierzytelność ma swoje źródło w zawartej w dniu 28 kwietnia 2010 roku przez pozwanego z (...) Spółką Akcyjną we W. Umowie pożyczki nr (...). Powód podniósł, iż wobec zaniechania przez pozwanego spłaty kolejnych rat zobowiązania, umowa ta została wypowiedziana. Wskazał również, iż w dniu 06

czerwca 2014 roku (...) Bank (...) S.A. we W. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda, na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Nakazem zapłaty z dnia 17 grudnia 2014 roku wydanym w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt IX Nc 394/14 Sąd Rejonowy w (...) uwzględnił żądanie powoda w całości.

Od niniejszego nakazu zapłaty pozwany **H. M. (2)** wniósł sprzeciw, w którym zarzucił, że cała należność wynikająca z dochodzonej przez powoda wierzytelności została od pozwanego wyegzekwowana w toku prowadzonego przez pierwotnego wierzyciela postępowania egzekucyjnego przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Słupsku A. Ś. w sprawie sygn. akt Km 3349/13. W tym zakresie powołał się na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) A. Ś. z dnia 24 września 2014 roku wydane w sprawie sygn. akt Km 3349/13, którym postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu jako dłużnikowi zostało umorzone. Ta okoliczność zdaniem pozwanego świadczy o tym, że spłacił on ciężące na nim zobowiązanie.

Nadto pozwany wywodził, że powód w drodze przelewu wierzytelności nabył wierzytelność co najwyżej do kwoty 1.782,59 złotych, wobec czego nie może dochodzić od pozwanego kwoty wyższej.

Pismem procesowym z dnia 15 lipca 2015 roku powód cofnął pozew co do kwoty 17,74 złotych, podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił:

W dniu w dniu 23 kwietnia 2010 roku pomiędzy pozwanym H. M. (1) a (...) Bank Spółką Akcyjną we W. została zawarta Umowa pożyczki n (...), na mocy której Bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 24.119,37 złotych. W umowie tej strony ustaliły nominalne stałe oprocentowanie pożyczki w wysokości 10% w stosunku rocznym. Spłata pożyczki miała nastąpić w 60 miesięcznych ratach płatnych do dnia 15-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 17 maja 2010 roku. Nadto strony umowy ustaliły, że wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę na rachunek wskazany przez Bank zaliczane będą w następującej kolejności na: koszty windykacji, odsetki karne, odsetki umowne od kapitału przeterminowanego, kapitał przeterminowany, odsetki umowne raty bieżącej, kapitał raty bieżącej. Uzgodniono także oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącego w dniu zawarcia umowy 20%.

(dowód: Umowa pożyczki z dnia 23 kwietnia 2010 roku – k.6-7)

W dniu 04 czerwca 2014 roku pomiędzy (...) Bankiem S.A. we W. i powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył od (...) Banku S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanego, z tytułu umowy pożyczki nr (...), w łącznej kwocie 16.391,02 złotych.

(dowód: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 04 czerwca 2014 roku wraz z aneksami i załącznikami -k. 10-14)

Pismami z dnia 02 września 2014 roku dotychczasowy wierzyciel wysłał do pozwanego zawiadomienie o powyższym przelewie wierzytelności, zaś powód wezwał pozwanego H. M. (1) do zapłaty kwoty 14.124,55 złotych, w terminie 7 dni, pod rygorem dochodzenia przedmiotowego zadłużenia na drodze postępowania sądowego.

(dowód: pisma z dnia 02 września 2014 roku -k. 4,5)

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt IX Co 78/13 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w(...) nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank S.A. we W., z którego wynika wymagalne zadłużenie dłużnika H. M. (1) z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki nr (...), w łącznej kwocie 33.077,34 złotych, z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu

lombardowego NBP w stosunku rocznym, od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, obliczanymi od kwoty 22.453,22 złotych, z ograniczeniem egzekucji do kwoty 72.358,11 złotych.

(dowód: postanowienie z dnia 29 stycznia 2013 roku sygn. akt IX Co 78/13 Sądu Rejonowego w (...) -k.80)

Na podstawie wyżej powołanego tytułu wykonawczego wierzyciel (...) Bank S.A. we W. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) A. Ś. z wnioskiem o wszczęcie i prowadzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi H. M. (1), celem wyegzekwowania świadczenia pieniężnego wynikającego z tego tytułu, a postępowanie egzekucyjne było prowadzone pod sygnaturą akt Km 3349/13. W związku z dokonaną cesją wierzytelności na rzecz powoda, (...) Bank S.A. we W. pismem, które wpłynęło do komornika w dniu 24 września 2014 roku, wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego, a komornik postępowanie egzekucyjne umorzył postanowieniem z dnia 24 września 2014 roku. Jednocześnie tytuł wykonawczy komornik zwrócił wierzycielowi.

(dowód: wniosek (...) Banku S.A. we W., skierowany do komornika, postanowienie komornika z dnia 24 września 2014 roku -k. 13,15 akt sprawy egzekucyjnej sygn. Km 3349/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...)A. Ś.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części co do ostatecznie dochodzonej przez powoda od pozwanego kwoty 13.330,76 złotych wraz z odsetkami umownymi naliczonymi przez powoda od kwoty 1.782,59 złotych od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty, zaś co do kwoty 17,74 złotych – postępowanie podlegało umorzeniu wobec cofnięcia pozwu przez powoda w tym zakresie pismem procesowym z dnia 15 lipca 2015 roku (k. 72-75 akt sprawy).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na wiarygodnych dokumentach złożonych przez powoda, w szczególności umowie pożyczki z dnia 23 kwietnia 2010 roku, wyciągu z umowy przelewu wierzytelności z dnia 04 czerwca 2014 roku wraz z aneksami i załącznikami, zawiadomieniach skierowanych do pozwanego z informacją o przelewie wierzytelności i wysokości wierzytelności przysługującej powodowi w związku z dokonanym przelewem, postanowieniu Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt IX Co 78/13 oraz dokumentach znajdujących się w aktach sprawy sygn. Km 3349/13.

Dokumenty te co do zasady nie były kwestionowane przez pozwanego, a ich wiarygodność nie nasuwa żadnych wątpliwości. Podkreślić również należy, że stan faktyczny nie był przedmiotem sporu między stronami, a pozwany nie zakwestionował skutecznie dochodzonego przez powoda roszczenia co do wysokości.

Odnośnie zaś powoływanego przez pozwanego dokumentu w postaci postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 3349/13, prowadzonego przeciwko pozwanemu z wniosku pierwotnego wierzyciela (...) Banku S.A. we W., który to dokument miałby rzekomo świadczyć o tym, że cała należność przysługująca temu wierzycielowi została od pozwanego wyegzekwowana, to należy zaznaczyć, że podstawą umorzenia tegoż postępowania egzekucyjnego stanowił art. 825 punkt 1 kpc.

Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek pierwotnego wierzyciela (...) Banku S.A. we W. z tej przyczyny, że w związku z zawartą z powodem umową cesji wierzytelności przestał on już być wierzycielem w sensie materialnoprawnym i nie był uprawniony do dalszego popierania wniosku egzekucyjnego skierowanego przeciwko dłużnikowi H. M. (1).

W tym kontekście okazał się całkowicie chybiony najdalej idący zarzut pozwanego H. M. (1), jakoby całe świadczenie wynikające z tytułu wykonawczego przysługujące poprzedniemu wierzycielowi (...) Bankowi S.A. we W., zostało od niego w przedmiotowym postępowaniu egzekucyjnym wyegzekwowane.

Marginalnie tylko należy wskazać, że zakończenie postępowania egzekucyjnego przez wyegzekwowanie od dłużnika całego świadczenia wynikającego z treści tytułu wykonawczego nigdy nie kończy się wydaniem przez organ

egzekucyjny postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, gdyż nie pozwalają na to przepisy kodeksu postępowania cywilnego statuujące podstawy umorzenia tegoż postępowania z urzędu, na wniosek strony lub z mocy samego prawa.

Podkreślenia także wymaga, że umarżając postępowanie egzekucyjne w sprawie sygn. akt Km 3349/13 organ egzekucyjny postanowił jednocześnie zwrócić wierzycielowi tytuł wykonawczy.

Tymczasem w myśl art. 816 § 1 kpc po ukończeniu postępowania egzekucyjnego należy na tytule wykonawczym zaznaczyć wynik egzekucji i tytuł zatrzymać w aktach, a jeżeli świadczenie objęte tytułem nie zostało zaspokojone całkowicie, tytuł zwrócić wierzycielowi.

Tak właśnie postąpił Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) A. Ś. w sprawie egzekucyjnej sygn. akt Km 3349/13 umarżając postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, gdyż w sprawie tej świadczenie objęte tytułem wykonawczym nie zostało całkowicie przez dłużnika zaspokojone.

W tej sytuacji – zgodnie z ogólną regułą dowodową wynikającą z treści art. 6 kc – skoro ciężar dowodzenia powyższego zarzutu obciążał pozwanego, a twierdzeń swoich nie poparł on żadnymi dowodami, poza błędnym powołaniem się na postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego mającym stanowić dowód wyegzekwowania od pozwanego całego świadczenia, należy uznać, że twierdzenia te są gołosłowne.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego wyrażonymi w treści art. 232 k.p.c., 3 k.p.c. oraz 6 k.c. ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (vide: H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998).

Treść art. 6 k.c. precyzyjnie określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie ma również obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach procesu, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29.12.2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/ poz. 76 wraz z glosą aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204).

W tym kontekście, w ocenie Sądu, roszczenie powoda nie budzi wątpliwości. Powód poprzez przedłożone dokumenty wykazał, iż jest następcą prawnym dotychczasowego wierzyciela pozwanego w związku z zawarciem umowy przelewu wierzytelności.

W myśl art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Niewątpliwie zawarta przez powoda z dotychczasowym wierzycielem umowa przelewu wierzytelności przysługującej względem pozwanego H. M. (1) nie sprzeciwia się ustawie, zastrzeżeniu umownemu ani też właściwości zobowiązania.

Także drugi zarzut pozwanego opierający się na twierdzeniu, że z umowy przelewu wierzytelności przedstawionej przez powoda miałyby wynikać, że przedmiotem przelewu była jedynie wierzytelność w kwocie 1.782,59 złotych,

jest gołosłowny i pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią przedstawionego przez powoda wyciągu z umowy wierzytelności.

Odnosnie natomiast zarzutu pozwanego A. M., sformułowanego lakonicznie w sprzecznie od nakazu zapłaty w ten sposób, że powód nie udowodnił istnienia wysokości odsetek karnych ani sposobu ich wyliczenia, zauważyć należy, że pozwany nie kwestionował co do zasady faktu zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki nr (...), a to przecież właśnie w tej umowie zastrzeżone zostały odsetki karne.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że roszczenie poprzedniego wierzyciela pozwanego (...) Banku S.A. we W. stało się wymagalne co najmniej w dacie wystawienia przez niego bankowego tytułu egzekucyjnego, co miało miejsce w dniu 27 grudnia 2012 roku.

Tym samym zarówno poprzedni wierzyciel, jak i powód uprawnieni byli do ich naliczania.

Jeśli zaś chodzi o sam sposób naliczenia odsetek i ich wysokość, to w piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2015 roku powód w sposób szczegółowy wskazał sposób ich wyliczenia, załączając także zestawienie należności i spłat za okres od dnia 06 czerwca 2014 roku do dnia 15 lipca 2015 roku z zaznaczeniem, że wszystkie wpłaty ujęte w zestawieniu są wpłatami z egzekucji komorniczej przekazanej przez poprzedniego wierzyciela. W zestawieniu tym powód wskazał także szczegółowy sposób zarachowania wpłat.

Zaznaczyć należy, że pomimo zobowiązania Sądu pozwany do tego wyliczenia w żaden sposób się nie ustosunkował, a wyliczenie to i zestawienie nie budziło wątpliwości Sądu.

W tej sytuacji należało uznać, że pozwany także w tym zakresie twierdzeń powoda skutecznie nie zakwestionował.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w części co do kwoty 13.330,76 złotych i zasądził od pozwanego na rzecz powoda – zgodnie z ograniczonym w toku procesu żądaniem - kwotę 13.330,76 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 1.782,59 złotych od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 kpc w zw. z art. 98 i 99 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości, a w związku z tym pozwany zobowiązany był do zwrócenia powodowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia jego praw.

Nadto w punkcie 2 wyroku Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, to jest co do kwoty 17,74 złotych.

W tej części strona powodowa pismem procesowym z dnia 15 lipca 2015 roku cofnęła pozew, a zważywszy, że cofnięcie pozwu nie pozostawało w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa, uznać je należało za skuteczne (art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 4 kpc).